

Ã“DA NA MUÃ½E

Ã“Etrtek, 14 leden 2021

Tak tedy sedÃ½m za PC a zvedÃ½m Masterem hozenou rukavici. PÃ½emÃ½Ã½lÃ½m, jak nejlÃ½pe napsat Ã½du na muÃ½e. Jak vymalovat muÃ½e v tÃ½ch nejlepÃ½ch barvÃ½ch, v barvÃ½ch duhy, abych nevynechala jedinÃ½ odstÃ½n. StavÃ½m tedy muÃ½e pÃ½ed sluneÃ½nÃ½- paprsek jako sklenÃ½nÃ½ hranol a nechÃ½m ho vrhat duhu na bÃ½lou zeÃ½ proti sobÃ½ a v odrazu jednotlivÃ½ barev hledÃ½m jeho obraz.

Beru Å½tÃ½tec a maluju, tedy ne Å½tÃ½tec, ale klÃ½vesnici a prsty samy o sobÃ½ rozehrÃ½- klavÃ½rnÃ½- sÃ½lo a Ã½da na muÃ½e, tÃ½mÃ½Ã½ srovnatelnÃ½ s Beethovenovou Ã½dou na radost, je na svÃ½tÃ½. Kdo je to vlastnÃ½ muÃ½? Å½EÃ½m je mi v Å½ivotÃ½? Jak ho vidÃ½m? DÃ½lÃ½m svÃ½t na pevnÃ½ a pohyblivÃ½ body a uÃ½ mÃ½m jasno. VzpomÃ½nky zalÃ½tnou daleko za obzor, hledÃ½m nÃ½co pevnÃ½ho a nÃ½co pohyblivÃ½ho a pÃ½irovnÃ½vÃ½m. Kdo je muÃ½? Å½EÃ½m je? UÃ½ vÃ½m. To on, muÃ½, je kotvou mÃ½ho Å½ivota, stÃ½licÃ½-, stojÃ½- pevnÃ½ v Å½ivotÃ½ zakotvenÃ½ na pevninÃ½, kterou jÃ½ oblÃ½tÃ½m, kolem nÃ½-Ã½ se vznÃ½jÃ½m, proplovÃ½m v kruzÃ½ch, poletuji, obdivuji jejÃ½- jistotu, jejÃ½- pevnÃ½ mÃ½sto. ZÃ½vidÃ½m mu jeho klid, jeho rozvahu, jeho koÃ½teny pevnÃ½ vrostlÃ½ do Å½ivota, do cesty, po kterÃ½ se vydal a pÃ½item se nestaÃ½m divit pruÃ½nosti, s jakou se pÃ½izpÃ½sobuje nejen mÃ½ a mÃ½mu lÃ½tÃ½nÃ½- a vznÃ½jÃ½enÃ½- se, ale i ostatnÃ½m udÃ½lostem, co nÃ½s potkÃ½vajÃ½- dnes a dennÃ½.

On

je majÃ½k a jÃ½ jeho svÃ½tÃ½lko, kaÃ½dou chvÃ½li bliknu na jinÃ½ stranÃ½, tu a tam a zase tady, zmÃ½tÃ½na city a vÃ½jÃ½nÃ½mi a lÃ½skou a romantikou. UpÃ½rÃ½m pohled na racky lÃ½tajÃ½cÃ½- nad rozbouÃ½enÃ½m moÃ½em a v duchu jsem s nimi, cÃ½tÃ½m vÃ½ni moÃ½skÃ½ vody, vÃ½ni soli a vÃ½tru. OdplouvÃ½m s lodÃ½mi po vlnÃ½ch vstÃ½c dobrodruÃ½stvÃ½m kaÃ½dou noc, abych se s rannÃ½m probuzenÃ½m zase vrÃ½tila do svÃ½ho pÃ½Ã½stavu, ke svÃ½mu majÃ½ku. Je se mnou na kaÃ½dÃ½ tÃ½ lodi, rybÃ½skÃ½ bÃ½rce Å½i dÃ½tskÃ½ plachetnici, on je mou kotvou a jÃ½ jsem lano, kterÃ½ ho poutÃ½ k mÃ½m loÃ½kÃ½m ve vÃ½jch snech.

Ã½easem a prostorem
lÃ½sku mÃ½Ã½m,

lidem a andÃ½lÃ½m bezmeznÃ½ vÃ½Ã½m,

ztrÃ½cÃ½m se v nebi

jak lÃ½tajÃ½- ptÃ½ci

a ptÃ½kÃ½m z kÃ½del peÃ½Ã½- ztrÃ½cÃ½m...

LÃ½tÃ½m

v oblacÃ½ch, plachtÃ½m ve vÃ½tru a nechÃ½m si zcuchat vlasy, obliÃ½ej zrudlÃ½ nadÃ½enÃ½m a vzruÃ½enÃ½m, vzlÃ½tÃ½m, abych zase pÃ½istÃ½la a celou dobu cÃ½tÃ½m jeho blÃ½zkost, je radar, kterÃ½ sleduje mÃ½ cesty na obrazovce a bdÃ½ nad mÃ½mi starty i pÃ½istÃ½nÃ½mi. HlÃ½dÃ½j mou bezpeÃ½nost, je mÃ½m andÃ½lem ochrÃ½ncem. AÃ½ jsem na zemi, nebo vysoko v oblacÃ½ch, cÃ½tÃ½m jeho pÃ½Ã½tomnost v sobÃ½, v duÃ½i, v srdci a pÃ½ijÃ½m jeho klid.

Je

svÃ½tÃ½lkem uprostÃ½m tmavÃ½ho lesa, kam chodÃ½m naÃ½erpat energii a sÃ½lu, kdyÃ½ mi zaÃ½ne pod nÃ½porem prÃ½ice a starostÃ½- ubÃ½vat. Zvednu hlavu k obloze a vysoko mezi korunami uvidÃ½m paprsek slunÃ½ka, zÃ½blesk, pohlazenÃ½ jeho dlanÃ½. VytÃ½hne mÃ½ nahoru do hor, do kopcÃ½, aby pak se mnou rychlostÃ½- blesku zase sjel dolÃ½ do Å½dolÃ½- a vidÃ½m jeho dÃ½tskou radost z toho, Å½e jÃ½ sama mÃ½m radost.

NÃ½kdy

jsem uneÃ½enÃ½ jeho oÃ½ima. Å½tu v nich to, co jeho rty nevyslovÃ½. Na co slova? NÃ½kdy jsou zbyteÃ½nÃ½. OÃ½i nÃ½kdy povÃ½- vÃ½c, neÃ½ se slovy dÃ½ vyslovit. NÃ½kdy z nich mÃ½m strach, vidÃ½m v nich vÃ½c, neÃ½ je Å½lovÃ½ku dÃ½no vÃ½dÃ½t. Jsou plnÃ½ poznÃ½nÃ½-, zkuÃ½enostÃ½-, nemoÃ½nÃ½ch zÃ½skat jen za jeden lidskÃ½ Å½ivot, natoÃ½ za jeho nÃ½jakÃ½ch pÃ½r let.

NĀ›kdy

se na mĀ› dĀ-vĀj oĀ•ima plnĀ½ma moudrostĀ- vĀ›kĀ˘, coĀ¾ je ovĀjem v rozporu s jeho mlĀ›dĀ-m. Jindy se zase dĀ-vĀj s laskavou shovĀ-vavostĀ- a pochopenĀ-m muĀ¾e, kterĀ½ uĀ¾ v Ā¾ivotĀ› hodnĀ› zaĀ¾il, poznal, proĀ¾il a potkal. NetuĀĀ-m, odkud se v nĀ›m tyhle vĀ›doucĀ- a chĀ›pavĀ© pohledy berou. Odkud pramenĀ-? Kde je studna jeho vĀ›domĀ-? Jak hluboko sahĀj? Kolik Ā¾ivotĀ˘ obsĀ›hne? Jeden, deset, sto? Jak je to moĀ¾nĀ©? Odkud se vĀ›jechna ta hloubka bere? Ten vĀ›doucĀ- pohled, ta moudrost a zkuĀ›jenost? A pĀ™itom ani na chvĀ-li nezlehĀ•Ā- mou nevĀ›domost, mou naivitu a dĀ›tinskost. Ani rok navĀ-c nepĀ™idĀj Ā•lovĀ›ku tuhle nadĀ•asovou moudrost a laskavost, ani pĀ›t let nĀ›kdy nepomĀ-Ā¾e k tolika zkuĀ›jenostem, kterĀ© na mĀ› pramenĀ- z jeho oĀ•Ā-. NemusĀ- nic Ā™Ā-kat, je to tam, aniĀ¾ by si to on sĀ›m uvĀ›domoval.

A

pak to zmizĀ-, vĀ›doucĀ- pohled se vymĀ›nĀ- za tisĀ-c jiskĀ™iĀ•ek a chlapeckou radost ze Ā¾ivota a v kaĀ¾dĀ©m oku jeden Ā•ertĀ-k se mnou Ā¾ertuje a vyplazuje na mĀ› jazyk. Jednou vĀ›Ā¾nĀ½, jednou veselĀ½, jednou zahloubanĀ½, jednou pobavenĀ½, prostĀ› pokaĀ¾dĀ© jinĀ½.

Jindy

obdivuji jeho ruce. Jak jsou obratnĀ©, dovednĀ© a pĀ™i jejich velikosti jemnĀ© a Ā›jikovnĀ©. RĀ›da ho pozoruji pĀ™i prĀ›ci a tiĀ›je mu zĀ›vidĀ-m nejen jistotu, s jakou pracuje, ale hlavnĀ› odhodlanost a trpĀ›livost, kdyĀ¾ se nĀ›co nedaĀ™Ā- tak, jak mĀ›. OsobnĀ› nemĀ›m moc rĀ›da, kdyĀ¾ mĀ› nĀ›kdo pozoruje, ruce se mi pak zaĀ•nou sukovat a prsty plĀ›st a kdyĀ¾ se mi nedaĀ™Ā-, stokrĀ›t bych s tĀ-m praĀ›tila o zem. JedinĀ› chvĀ-le, kdy snesu pozorovatele, je malovĀ›nĀ-. O to vĀ-c oceĀ›uji tu chvĀ-li, kdy mĀ-Ā¾u pozorovat muĀ¾e pĀ™i jeho prĀ›ci a sem tam plĀ›cnout docela hloupou a nevĀ›domou otĀ›zkou a doĀ•kĀ›m se odpovĀ›di vyĀ™Ā•enĀ© se zĀ›jmem a radostĀ-. Velmi rĀ›da pozoruji hru jeho prstĀ˘ a napadĀj mĀ› jen jedinĀ©: aby on byl klavĀ-ristou a jĀ› tĀ-m klavĀ-rem, Ā•ernĀ½mi a bĀ›lĀ½mi klĀ›vesami, kterĀ½ch by se on dotĀ½kal a hladil je a hrĀ›l Ā•“ hrĀ›l tu nejrĀ›jnĀ›jĀ›- Ā›du nejen na muĀ¾e, ale i na Ā¾enu, na vĀ›jechny muĀ¾e a Ā¾eny, na celĀ½ Ā¾ivot, na celĀ½ svĀ›t a vesmĀ-r dohromady.

A

na zĀ›vĀ›r vĀ›jech tĀ›ch pĀ™ipodobnĀ›nĀ- muĀ¾e napĀ-Āju jen jedinĀ©. Je to prĀ-ma, Ā¾e muĀ¾i jsou muĀ¾i. Je prĀ-ma, Ā¾e vĀ›bec jsou. VĀ›dyĀ› jsou tu pro nĀ›s. To uĀ¾ sama pĀ™Ā-roda tak zaĀ™Ā-dila, Ā¾e Ā•lovĀ›k nemĀ›j bĀ›t sĀ›m. Ā½e kaĀ¾dĀ½ Ā¾ivĀ½ tvor si hledĀj v Ā¾ivotĀ› druhu, druĀ¾ku. S nimi je Ā¾ivot jednoduĀ›jĀ›-, lehĀ•Ā-, krĀ›snĀ›jĀ›- a zĀ›bavnĀ›jĀ›-, ale takĀ© nĀ›kdy sloĀ¾itĀ›jĀ›- a prudĀ›jĀ›- a divoĀ•ejĀ›-.

StaĀ•Ā-

jen chtĀ-t a dĀ›t na intuici, spolĀ›chat se na svĀ© pocity a na srdce, nehledat sloĀ¾itosti, nepĀ™emĀ½Ā›let o tom, co se nedĀ›j zmĀ›nit a kdyĀ¾ chceme brĀ›jt, tak musĀ-me taky dĀ›vat. DĀ›kovat za vĀ›je krĀ›snĀ©, co nĀ›s v Ā¾ivotĀ› potkalo a taky za to ostatnĀ-, z Ā•eho jsme se mĀ›li pouĀ›it a prohlĀ›dnout.

Tak, milĀ- a drazĀ- muĀ¾i,
chlupci, pĀ›novĀ©, chlapi, ochrĀ›nci

a obrĀ›nci a peĀ•ovatelĀ©
Ā¾enskĀ½ch duĀ›Ā-,

nenĀ- to krĀ›snĀ©, Ā¾e vĀ›s
mĀ›me?

VODOMĀŠRKA

P.S. Je to uĀ¾ vĀ-c neĀ¾ pĀ›r tĀ½dnĀ˘, mĀ›sĀ-cĀ˘ i rokĀ˘, kdy naĀ›je milĀ› VodomĀ›rka tohle psala.
PĀ™esto jsem nick "MasterĀœ nechala v pĀ›vodnĀ-m znĀ›nĀ-,

i když si
tento kamarád dnes ká; jinak â€!